

[Finansministeren.]

Jeg skal paa ingen Maade nægte, at det er vanskelige Tider, vi lever i, men det forekommer mig, som jeg ogsaa har Indtryk af, at det har forekommet andre Talere, der har haft Ordet siden, at blot at staa og snakke om Vanskelighederne fører nu ikke saa forfærdelig langt. Hvis jeg maa bruge et Billede, kunde jeg maaske sige, at det ærede Medlem svinger Plejlen godt, og der er ogsaa godt Slag i den, naar den falder til Jorden. Negene ryster ogsaa, men der springer ingen Kærner af dem. Det er saa fortærsket, det, der er Tale om at banke paa her, at der ikke kommer flere Kærner, ingen Resultater. Det er, som vi plejer at sige paa Sjællandsk, Langhalm, der tærskes, naar det ærede Medlem taler, og det er naturligvis en nyttig Sport som Gymnastik betragtet, men det giver ikke meget i Tøndemaalet. Saaledes er det med det ærede Medlems Stilling til disse Krisespørgsmaal. Det ærede Medlem har ikke paa noget Punkt vist en positiv Indstilling med Hensyn til, hvad der skulde gøres mod Krisen eller for at slippe lettere over den. Det overlader det ærede Medlem og hans Parti til andre, og vi maa saa prøve at løse Opgaven, saa godt vi kan. Vi gør Forsøgene i hvert Fald, og noget kommer der ud deraf, men det ærede Medlems gamle Kritik gør jo ingen Gavn nogetsteds.

Det er sagt her i Dag — og jeg har sagt det tidligere, jeg kan gerne gentage det —, at alle de Besparelser, der snakkes om fra Venstres Side, har man aldrig set noget til. Ja, der var dog en Dag, da man vilde spare paa Rigsdagsmændenes Honorarer. Det er egentlig det eneste positive Udslag, der har været af alle de Besparelsesbestræbelser, som der gaar Rygter om, at Venstre gør sig. Nu kan det naturligvis godt bruges paa en Talerstol ude i Landet, men der er ikke Statsøkonomi i det. Hvis man undersøger det, vil man se, at der ikke har været noget Forslag fremme, som har taget direkte Sigte paa at bringe Besparelser. Det eneste, vi har faaet, er de godt 6 Mill. Kr. paa Militærudgifterne. Jeg hørte, at den højtrædede Statsminister kunde oplyse om, at et betydende Medlem af dette Ting, tilhørende Venstre, havde ment, at man kunde spare 9 Mill. Kr. Jeg maa ligesom Statsministeren sige, at det er sørgeligt, at dette Medlem ikke har

større Indflydelse i sit Parti, end han har, saa vi kunde have opnaaet disse 3 Mill. Kr. mere. Man maa haabe, at det ærede Medlems Indflydelse stiger, saaledes at vi til næste Aar kan høste mere af den Offer-villighed, der er paa dette Omraade. Men udover disse 6 Mill. Kr., som jo ved Venstres Hjælp er bragt i Havn, det maa man indrømme, har der ikke været noget, og selv om 6 Mill. Kr. er mange Penge, er det dog ikke Revolutionen paa Finansbudgettet, og det er jo denne Revolution, vi har gaaet og ventet paa hele Vinteren, men den er slet ikke brudt ud.

Naar det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal her i Dag skal forklare, hvad der skal gøres, og hvad der er i Vejen, saa hører vi ikke andet end, hvad vi har hørt hele Tiden, nemlig at der maa spares, men hvor der skal spares, og hvorledes det skal foregaa, det faar vi ikke noget at vide om. Disse Forslag om Overførelse af Udgifter fra Kommune til Stat giver, som det allerede er sagt her i Dag, ikke nogen Besparelse, de giver kun Staten nye Udgifter, som Staten ikke kan bære, undtagen den kan faa nye Indtægter. Det kan man ikke kalde Besparelser, for det er kun en Overflytning af Byrder, den kan maaske være rigtig, den kan maaske ogsaa være gal; men det har ikke noget med Besparelser for Samfundets Økonomi at gøre, og det kan kun forøge Vanskelighederne for Statens Økonomi. Det forekommer mig, at de Udtalelser, der er fremsat her i Dag, er hørt saa ofte, at de i hvert Tilfælde ikke her paa Rigsdagen kan gøre noget Indtryk. Det er muligt, de endnu kan gøre Indtryk enkelte andre Steder, om end de formentlig ogsaa der efterhaanden taber deres Værd, jo oftere de høres; og saadan gaar det med alt, hvad der er tomt og uden Indhold; det kan lyde godt, men taber efterhaanden sin Værdi, og jo hyppigere man stifter Bekendtskab med det, des mindre Pris sætter man paa det.

Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal har ogsaa i Dag søgt at henlede vor Opmærksomhed paa engelske Forhold, og jeg maa sige, at jeg sympatiserer med den Tanke, at man skal se lidt efter, hvordan Forholdene udvikler sig i England. Jeg tror, det er en nyttig Ting for danske Mænd og Kvinder at søge at følge lidt med i, hvad der sker